
Gruaja e ëndërrt

Natë për natë sheh të njëjtën ëndërr:

“Gruaja shtatgjatë, me qerpikë të dendur, flokë gështenjë mbledhur topuz pas zverkut, nuk ia ndan shikimin. Thellë syve të errët në trajtën e bajameve të pjekura digjet flakë e përhershme bojë alle.”

Zgjohet. Ajo zhduket për t’u shfaqur rishtas natën tjetër.

Pastaj tjetër...

Pamja e ëndërrt i mbush natën.

Atë ditë doli pa çadër, hyri në shitoren e parë që i zunë sytë të mbrohej nga shiu. Nxori shaminë, teri fytyrën, rregulloi disi flokët e lagur. Një femër e gjatë, me flokë lidhur pas shpine, gishtërinj delikatë, bluzë gjysmë golf që ia gufonte gjinjtë ishte përqendruar në tastierën e kompjuterit. Ngriu. E pamundur t’i hiqte sytë.

U largua duke lënë një pjesë të nënvetes.

Të nesërmen në të njëjtën orë, tani kohë me diell, hyri gjithë ankth, i frikësuar se vegimi mund të qe zhdukur. Sido që gruaja rrëzëlluese përqendruar mbi ekran nuk e ngriti kokën ta shihte, i erdhi shpirti në vend. Ditën tjetër ajo u shkëput, buzëqeshi si e zënë në faj, iu kthye punës pa thënë asnjë fjalë. Po ata sy të kulluar e të mëdhenj me ngjyrë të papërcaktuar, po ai vështrim i qashtë e i pafajshëm, po ato buzë që e torturonin natën!

Si e dalë prej ëndrrës.

Mrekulluar nga bukuria e saj, çdo ditë pret orën të shkojë në dyqan, ta shtjerë ndër sy. Sa shkel atje, ajo ngre kokën, i dhuron buzëqeshjen e pa të dytë që sa vjen bëhet më joshëse, pastaj ngulet sërish mbi ekran. Ç’bën me atë kompjuter, xhanëm!

S’e kupton pse hyn aty?

Fytyra engjëllore i del kudo çdo ditë më e bukur, më e ëmbël, më e pa rezistueshme. Kur i buzëqesh nga thellësia e banakut, ndizet flakë, mornicat ia dridhmojnë trupin, përfytyrimi këndellet.

Mëngjeseve bleroshe të pranverës, mbrëmjeve vjeshtore mbuluar me ar, ditëve të bardha dimërore pret me padurim orën të hyjë në dyqanin, ku merr fuqi, ripërtërin forcat, shpreson të bisedojë me të.

Nuk guxon më shumë...

Një ditë qershori, ajo lë kompjuterin, afrohet buzagaz në cep të banakut, e përshëndet me lëvizje delikate të kokës.

- Të kam pritur, - i thotë.

Fryma i fshik ballin, zëri i mëndafshtë, pak i ngjirur e godet si shpatë!

Nuk ishte ëndërr.

- Mua? - habitet.

Sa herë ka dashur ta dëgjojë në ëndërr, sa herë e ka përfytyruar ditën për diell!

Ajo qesh, fytyra i ndizet nga një flakë hyjnore, buzët e tulta hapen si qersh.

- S’e paske kuptuar? - i pëshpërit rrëzë veshit, - ta kam thënë në njëqind mënyra.

E shtunë, 4 prill 2020
